



ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Jany Baricovej, v právnej veci navrhovateľa **S. S.**, proti odporkyni **Sociálnej poisťovni, ústrediu so sídlom v Bratislave**, Ul. 29. augusta č. 8, **o zvýšení dôchodku**, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 27. apríla 2009, č.k. 14Sd/203/2008-33, rozhodol

t a k t o :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 27. apríla 2009, č.k. 14Sd/203/2008-33, **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) potvrdil rozhodnutie odporkyne č. X. z 24. apríla 2008 – ktorým podľa § 1, § 19 a § 21 zák.č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „zák.č. 87/1991 Zb.“) bola zamietnutá žiadosť navrhovateľa o zvýšenie dôchodku zo dňa 29. októbra 2007, a to vzhľadom k tomu, že súčasná právna legislatíva neumožňuje úpravu jeho dôchodku, nakoľko nebol právoplatne odsúdený a ani rehabilitovaný – a odporkyni náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku sa stotožnil so závermi odporkyne, že navrhovateľ nepreukázal splnenie podmienok uvedených v § 21 zák.č. 87/1991 Zb., a preto mu nebolo možné zhodnotiť dobu od 1. januára 1971 do 30. októbra 1976 podľa § 24 ods.1 cit. zákona a upraviť mu výšku jeho dôchodku, a to z dôvodu, že v prípade navrhovateľa nejde o takú krivdu spôsobenú v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990, s ktorou by zákon č. 87/1991 Zb. spájal priznanie akéhokoľvek odškodnenia. Krajský súd poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ vo svojej žiadosti a ani v doplňujúcich podaniach neuviedol a netvrdil, že s ním bývalý zamestnávateľ (Štátne lesy) na základe rozhodnutia previerkovej komisie skončil pracovný pomer za postoje, ktoré zastával k okupácii ČSR vojskami Varšavskej zmluvy v auguste 1968, ale tvrdil len, že bol preradený na menej honorovanú prácu a naďalej pracoval u svojho zamestnávateľa i keď na nižšej funkcii, čo potvrdil vo svojej svedeckej výpovedi aj jeho bývalý kolega z práce Ing. A. B.. Taktiež súdu nepreukázal, že by v lehote do 1. októbra 1991 požiadal svojho bývalého zamestnávateľa o mimosúdnu rehabilitáciu z dôvodov uvedených v § 21 zák.č. 87/1991 Zb., alebo že by podal na súd v lehote určenej v § 22 ods.3 cit. zákona žalobu na určenie, že dôvodom skončenia pracovného pomeru boli okolnosti uvedené v § 21 ods.1 zák.č. 87/1991 Zb. Krajský súd tiež uviedol, že úmyslom zákonodarcu v zák.č. 87/1991 Zb. bolo zmierniť následky len niektorých majetkových a iných krívd a nie všetkých krívd, teda len tých, ktorých intenzita a následky boli z pohľadu zákonodarcu markantné. Nakoľko navrhovateľ nepreukázal odporkyňu a ani sám to nikdy netvrdil, že bol súdne postihnutý a následne súdne rehabilitovaný podľa zák.č. 119/1990 Zb. o súdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 119/1990 Zb.“) nevznikol mu ani nárok na postup podľa § 29 zák.č. 87/1991 Zb.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal, aby ho odvolací súd v plnom rozsahu zrušil. V rámci odvolania podrobne opísal okolnosti jeho politického preverovania v roku 1970 s tým, že mal za to, že zamietnutie jeho žiadosti treba považovať za nesprávne. Domáhal sa tiež potrestania všetkých vinníkov, ktorí ublížili jemu aj jeho deťom, žiadal náhradu za všetky spáchané krivdy jemu a jeho rodine.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 250s O.s.p. v spojení s § 10 ods.2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250l ods.2 v spojení s § 250ja ods.2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné priznať úspech.

Z podkladov súdneho spisu je zrejmé, že navrhovateľ na základe žiadosti z 29. októbra 2007 požiadal odporkyňu o zvýšenie dôchodku, a to z dôvodu, že za svoje postoje v roku 1968 k okupácii bývalej ČSR vojskami Varšavského paktu bol s celou jeho rodinou kruto prenasledovaný a pri previerkach v roku 1970 bol u svojho zamestnávateľa – bývalého Lesného závodu Nitrianske Rudno - preradený na menej platenú prácu.

Úlohou krajského súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť horeoznačeného rozhodnutia odporkyne, ktorým podľa § 1, § 19 a § 21 zák.č. 87/1991 Zb. bola zamietnutá žiadosť navrhovateľa o zvýšenie dôchodku zo dňa 29. októbra 2007. Odporkyňa tak rozhodla potom, ako dospela k záveru, že súčasná právna legislatíva neumožňuje úpravu dôchodku navrhovateľa, nakoľko nebol právoplatne odsúdený a ani rehabilitovaný.

Odvolací súd po oboznámení sa s predloženým kompletným spisovým materiálom krajského súdu, vrátane administratívneho spisu odporkyne, zistil, že dôvody uvádzané navrhovateľom nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Vo veci bolo totiž nesporne zistené, že navrhovateľ nesplnil zákonné podmienky v zmysle ustanovenia § 21 ods.1 zák.č. 87/1991 Zb. za splnenia ktorých je možné v oblasti pracovnoprávných vzťahov priznať zmiernenie následkov krívd.

Prvostupňový súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil.

Za tohto stavu vo veci odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods.1 O.s.p. potvrdil.

Záverom odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v správnom súdnictve preskúmavajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí

a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods.1 O.s.p.). Vzhľadom na skutočnosť, že rozsah preskúmvacej činnosti súdu je daný výrokom napadnutého rozhodnutia, o ďalších navrhovateľom uplatnených nárokoch v rámci tohto konania nebolo možné rozhodnúť.

Náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd v konaní neúspešnému navrhovateľovi nepriznal (§ 250k ods.1 O.s.p. v spojení s § 224 ods.1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. februára 2010

JUDr. Ida Hanzelová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

